

Hajléktalanság

Az Operabárlól: fehéren – feketén

A Budapesti Operabál története 1886. március 2-ig nyúlik vissza, mikor már a köz javára rendeztek összejöveteleket az arisztokrácia és a pénzvilág prominensei, mintául véve az uralkodói udvar hasonló alkalmait.

Az ATTAC és a Benneálló Ellenállók 2006-ban vonultak ki először az Operaházzal szemben, hogy a hírességek - köztük politikusok, jól menő ügyvédek, színészek, művészek, TV-sztárok - a "magas kultúra" képviselői és az úrgazdagok, sznobok figyelmét felhívják Magyarország szegényebb felére. (4. o.)

Egyszer volt, hol nem volt...

Mikor majd öreg leszek, s az unokám elég komoly lesz, hogy életem egy régmúlt meséjét értse, egy történetet fogok neki mesélni ifjú koromból. Egy történetet arról a napról, amikor hajléktalan voltam. (10. o.)

Hajlék nélkül

Mesevilágban élt, nem érdekelte a külvilág, a rendszerváltást észre se vette. Csak akkor szembesült saját gyengeségével, amikor a társa elment mellőle, örökre. A gyerekek már nagyok voltak, és az asszony egyszer azt vette észre, hogy egyedül maradt. (6. o.)

Állj meg ember!

Vannak filantróp, közömbös vagy mizantróp emberi lények. Ez utóbiból nagyon sok van. Aberrált fajok sokasága népesíti be a földgömböt, akik csupán öt százalék híján lettek majomból emberek. Szóval nem csak a hatalom, a civilizáltság baljós természetét kell analizálni, kritikával illetni (ne feledjük azt sem, hogy mi alkottuk, alkotjuk), hanem az emberek egyéni intézményeit, cselekedeteit. (8. o.)

Kiút az alagútból

Bár soha nem kap majd kitüntetést, semmilyen díjat sem mégis számomra ő a hétköznapok egyik hőse, s mintaként állhatna sok utcán, aluljárókban tengődő, dolgozni nem akaró embernek.

Minden alagút végén ott a fény, csak látni kell, és merni elbotorkálni odáig a vaksötétben. (5.)

A jövő lakástrendjei

Egy hamburgi trendkutató intézet 2000-ben megjelent tanulmányában a jövő lakástípusaira vonatkozóan a következő prognózist állította fel:

Az intézet szerint a jövő emberre úgynevezett „siettetett” és „lassított” lakásfajtákban fog élni. (9. o.)

**Ez itt az Ön – általunk készített – ingyenes
hirdetésének a helye!
Kontakt: sablikh@gmail.com**

Kedves Olvasó!

Nehéz témát választottunk. Talán túl nehezet. Érdekesen és szórakoztatóan írni a hajléktalanságról, ha nem is lehetetlen, mindenesetre tabu. A hajléktalanság, a szegénység bonyolult, összetett téma, amit hozzáértő szociológusok szakkönyvekben, hosszú oldalakon át, elemeznek. Mi nem is törekedtünk arra, hogy szakmailag közelítsük meg a témát. Nem szeretnénk – túl nagy falat is lenne – mélyreható elemzést folytatni hasábjainkon, és megoldást sem fogunk kínálni a problémákra. Ha megtehetnénk, egy csettintéssel elmulasztanánk a világ szélsőséges különbségeit, és némi tőke átcsoportosítással, lehet még a harmadik világ problémáját is megoldanánk. De ehhez még kicsik vagyunk.

E számunkkal csupán néhány gondolkotot mutatunk be.

Kit nevezhetünk gazdagnak és kit szegénynek? Ki hogyan látja az Operabált? Ki lehet-e szállni a nyomorból, vagy mindenképp benne ragadunk? Mi a jó hajléktalanságban?

Nevetni csak a végén szabad.

Őveket becsatolni. Ez most komoly!

Gondolkodtató kikapcsolódást mindenkinek!

Sablik Henrik
főszerkesztő

Ingres, Jean-Auguste-Dominique
Odalisk rabszolgával

1839

Fogg Art Museum, Cambridge,
Massachusetts

Éva (19) mámorát, mivel a szexuális örömeket még nem tapasztalhatta meg, a vízpipa és az egzotikus zene okozzák. A hátul várakozó szercsen azonban talán ma este - hátulról...

A lap szerkesztésénél arra törekedtünk, hogy egy átlagos tintasugaras nyomtatóval is esztétikus képet és jó minőséget kapjon az olvasó, ha szeretné magával vinni, Internet hozzáféréssel nem rendelkezők számára megmutatni.

Bárkinek bármilyen jogát megsértettük, kérem, értesítsen minket, hogy korigálhassuk hibánkat!

Az Operabálról: fehéren - feketén

A Budapesti Operabál története 1886. március 2-ig nyúlik vissza, mikor már a köz javára rendeztek összejöveteleket az arisztokrácia és a pénzvilág prominensei, mintául véve az uralkodói udvar hasonló alkalmait. A budapesti Operaházban a századforduló idején szinte havonta tartottak Operabált, minden esetben jótékonyági céllal.

A második világháborút követően ugyan számos rendezvénynek adott otthont az Opera épülete, de közadakozási céllal, saját nehéz anyagi helyzetén segítve, új tradíciót teremtve az 1996-os bál volt az első alkalom. 62 év szünet után 1996. február 17-én újra megrendezésre került a Budapesti Operabál. A korábbi tradíciókhoz hűen azóta is évről évre, a báli szezon utolsó szombatján megtörténik a csoda: az Operaház színpada és nézőtere Magyarország legnagyobb és legimpozánsabb báltermévé alakul át.

Nemzetközi hírünket és turizmusunkat is felpezsdíti e rendezvényünk, hiszen amerikai turisták rendszeresen egy körben látogatják a Velencei karnevállal és a Bécsi Operabállal.

De ne áltassuk magunkat, az Operabál üzlet. A 10 évnyi munka és befektetés, most kezd megtérülni. A következő öt évet az esemény arcának kialakítására fogják szentelni. A cél egy mindenki által szeretethető Operabál, amely nem csak a keveseké.

A 2007-es bálon elsőként nem csak a gyermekeknek szerettek volna örömet okozni. A nyugdíjasoknak országszerte –ingyenes újságokban is – hirdettek pályázatot. Három választ kellett, saját városukat ábrázoló, képeslapon beküldeniük, hogy részt vehessenek azon a sorsoláson, amin a szerencsések az Operaház és a bál főpróbájának megtekintését nyerték. A médiában valahogy így jelent meg: „A nyugdíjasoknak csak pogácsa jutott.” Kerényi Pétertől, a bál sajtófőnökétől megtudtam, hogy nem spórolásból kaptak „csak” pogácsát és pezsgőt, hanem szándékosan. Ezzel szerettek volna a nyugdíjasoknak otthonosabb, felszabadultabb környezetet biztosítani. Az idősebbek kevésbé nyitottak az újdonságokra, így fordítva sültetett volna el, ha olyan étellel kínálják őket, aminek a neve ismeretlenül cseng a számukra. Mondjuk: „Zselici szarvasgerinc rózsaszínűre sütvé, Merlot mártásban, sütőtökös mákfelfújttal, arany gesztenyével”.

Természetesen az idei évben is segítettek a gyermekeknek a táncos mulatságon. A Heim Pál Gyermekkórház részére aukciót tartottak, és adományozásra szólították fel a vendégeket. Az így befolyt több mint 2 millió forintot az intézménynek a kórtermek barátságosabbá tételére kell fordítania, hogy a gyermekek belső feszültségét csökkentsék az ott tartózkodásuk alatt.

De ezen kívül a Hamupipőke programot is elindították. Erre elektronikusan lehetett jelentkezni. Ötszáz lányból választották ki azt az öt szerencsését, akik egy rövid hercegnő-képzést kaptak, s az Operabálra limuzinnal vitték őket. A mese élményét szerették volna számukra megeleveníteni.

S talán az idei legfontosabb kezdeményezése az Operabál szervezőinek a Máltai Szeretetszolgálattal való összefogás. A Blaha Lujza téren 1000 adag gulyást osztottak szét - ugyanaz a cég készítette, amelyik a bálra is szállított - de volt tüdőszűrő állomás, orvosi vizsgáló, és gondoskodó szó is.

S míg az ATTAC az esti tüntetésükre toborozott a sorban állók közül, addig az Operabál sajtófőnöke beszélgetett velük. Hiszen sem a szegényeket és sem gazdagokat nem szabad tömegmasszának tekinteni. Mindkét állapot csak egyéni sorsokon keresztül érthető meg.

Az Operabállal egy időben, az utca másik oldalán, ellen bált tartott két szervezet. Az magyarországi ATTAC és a Benneálló Ellenállók.

Az ATTAC-ot 2002. februárjában alapították, hogy a „Association pour une Taxation des Transactions financières pour l'Aide des Citoyens” (szövetség a pénzügyi tranzakciók megadóztatására az állampolgárok javára) cél mellett küzdjön. Mindezt alkotmányos és demokratikus eszközökkel. Az ATTAC Magyarország arra törekszik, hogy megteremtse a gazdasági folyamatok, mindenekelőtt a pénzpiacok társadalmi ellenőrzését és szabályozását, az emberi jogok között az alapvető gazdasági és szociális jogok (fedélhez, megfelelő táplálkozáshoz, egészséghez, munkához, oktatáshoz való jog) előtérbe állítását, a tőke antidemokratikus érdekérvényesítésével szemben a társadalmi demokrácián és valódi esélyegyenlőségen alapuló szolidáris társadalom és világrend megvalósítását.

A Benneálló Ellenállók már végzett vagy még tanuló egyetemisták (ittthon vagy külföldön), nem bejegyzett szervezet, hanem laza, horizontális szerveződés. Szemben állnak a tőke egyeduralmával, ellenzik a hatalom minden formáját, elvetik az erőszakot és küzdenek a kirekesztés ellen.

2006-ban vonultak ki először az Operaházzal szemben, hogy a hírességek - köztük politikusok, jól menő ügyvédek, színészek, művészek, TV-sztárok - a „magas kultúra” képviselői és az úrgazdagok, sznobok figyelmét felhívják Magyarország szegényebb felére. De 2007-es üzenetük nem csupán ennyi. Hiszen az idén megszervezett Operabál a hajléktalanokért rendezvény létrejöttéhez nagy valószínűséggel hozzájárult e szervezetek erős, figyelemfelkeltő akciója, mely során aprópénzzel dobáltak meg egy „katonai teherjártót majmoló” luxus gépjárművet. Mostani mondanivalójuk távolabbra mutat. A tömeg- és elitkultúrán túlrá. Egy harmadik fajta életminőséget - mert a kultúra maga az élet - szerettek volna bemutatni. „Az öröm kultúráját, amely valódi cselekvésből és alkotásból táplálkozik. Amelyben nincs különbség alkotó és közönség között, amelyben nincs helye javakban való gyarapodási megfontolásoknak, amelyet nem fogyasztunk, de megélünk.” Ezt írták demonstratív Utcabájljukról: „Mi, a túloldalon valódi ünnepet szeretnénk ülni. Közös. Egyenrangúként minden résztvevővel. Várunk mindenkit: hajléktalanokat, diplomás és diplománélküli munkanélkülieket és munkakerülőket, segélyből, bérből és fizetésből élőket, egyetemistákat és nyugdíjasokat.”

Tiltakozás és ünneplés egyszerre. Szeretnék felhívni a figyelmet arra, hogy jelenlegi világrendszerünk a versenybe hajszojáról, a birtoklásról, a vágyak kielégítéséről, a boldogság nyughatalatlan kereséséről szól. Pedig lehet, csak meg kellene állnunk. S ha ekkor körbenéznénk észrevehetnénk valamit, ami által jobban érezhetjük magunkat, amivel jobba tehetjük a környezetünket, a világot. Ők rendszeresen csatlakoznak Az Utcaembere akcióihoz, de önállóan is többször tartottak étel- és ruhaosztást szerte Budapesten. A GCAP (Globális összefogás a szegénység és egyenlőtlenség ellen) nemzetközi akciókhoz is kapcsolódnak. Rendezvényük talán csak köpködés a gazdagok tömegmasszája felé. Mégis szívesebben gondolom azt, hogy egy olyan világ előképét hirdetik, melyben már nincs szükség jótékonyági rendezvényekre.

Daryl Hannah az Operabál díszvendége a bálon nem a protokollnak megfelelő ruhában jelent meg, de bocsássuk meg neki, mert vasárnap délelőtt folyamán a Greenpeace budapesti irodájában járt, ahol ő is megcímzett és aláírt egy képeslapot a főpolgármester-helyettesnek. Ezzel csatlakozott a Levegő Munkacsoport, a Critical Mass, a Magyar Kerékpárosklub, a Zöld Fiatalok és a Greenpeace közös megmozdulásához, a Stop Szmog rendezvényhez.

Kiút az alagútból

“Néha a szenvedés gazdagítja a lelket, néha épp ellenkezőleg: összetöri. Az élet titka, hogy túlél minden sérülést, és minden seb beheged. Ám a valóságban egyetlen szív sem maradhat érintetlen. A valóság könyörtelenebb, mintsem, hogy így legyen. Márpedig a szeretet, vagy a barátság, csak a valóságban létezik.” Danielle Steel

Visszagondolni, sokszor nehéz és szomorú, mégis kell, hiszen egy ember élete csak a múltjával lehet teljes. Emlékezik, s közben szeme a távolba réved, arcáról nem olvasható le az érzés. Egy percre elgondolkodik, s előbb szagatottan, majd egyre folyékonyabban mesélni kezd. Kezdetben csak töredékek és emlékfoszlányokat említ, de ahogy felidéződnek benne a történetek, egyre részletesebb lesz az emlékek szóbeli ecsetelése. Színes és összetett festmény lenne belőle, rengeteg szürkével feketével, barnával és háborgó kékekkel melyek hűen visszaadnák az átélt pillanatok hangulatát. De az összkép égszínké lenne és mosolygós.

Még nem töltötte be a huszadik évét, amikor elköltözött a szüleitől. Érettnak érezte magát arra, hogy szárnyait kibontva repüljön, szárnyaljon, és megállja helyét az életben. Lendületet fiatalágából és optimizmusából nyert, majd ehhez társult idővel a szerelem. Most úgy véli, akkor rontotta el az életét.

A kirepülésből, szerelemből házasság lett, apasággal és mindennel, ami ehhez tartozik. A csendes boldog kapcsolatból viharos együttélés, majd válás lett. Onnan kezdve nem volt megállás, s sajnos már visszaút sem.

Ahogy a mesében mondanánk elindult „szerencsét próbálni”, tarisznya helyett sporttáskával a vállán s némi készpénzzel, melyet már az első buszmegállóban elloptak tőle. Napokon keresztül vándorolt az országúton, ott aludt, ahol az éjszaka utolérte. Visszaemlékszik, egyszer egy kisbusz autóröncsében húzta meg magát éjszakára. Hideg és esős volt az az éjjel. Nem hallott mást csak a saját vacogását, s az esőcseppek kíméletlen kopogását az autóröncs megmaradt részein. Fújt a szél, s kegyetlenül szórta be a kitört szélvédőn keresztül a hideg esőcseppeket. Rám néz, s határozottan kijelenti, hogy soha nem aludt nyílt helyeken, buszmegállóban, pályaudvarokon. Szégyelte volna, ha az emberek látják nyomorult állapotát, kiszolgáltatottságát.

Majd újra elmerül emlékeiben, s mintha csak tölem kérdezné, ismét felteszi önmagának a kérdéseket: Merre? Mi tévő legyek? Hogyan tovább? Majd jön is rá a választ, csak túl kell élni, ennél már csak jobb lehet!

Nem akarom megzavarni az emlékezésben, s bevallom, nagyon érdekel a története, ezért hallgatok, s kíváncsian várom a folytatást.

Öt évig vándorolt az országban. Nemegetszer több kilométert megtett egy nap, étlen szomjan, piszkosan. Nehéz, kegyetlen hónapok, évek voltak. Néha volt munkája, volt mit ennie, de legtöbbször nem. Megállapodott egy-egy helyen, de csak ideiglenesen. Ha már végképp nem talált munkát, tovább állt. Elmondása szerint, rengeteg embert megismert öt év alatt, jókat, rosszakat egyaránt. Ugyanakkor rengeteget változott az életszemlélete, ami szerintem teljesen érthető. Kérdésekre, hogy segítettek e neki az emberek, csak egy mosoly volt a válasz. Segítettek, persze, a szociális munkások, de ez nem nevezhető önzetlen segítségnek, végül is ők csak a munkájukat végezték. A segítség az ő munkájuk. Öt kósza, de mégis kegyetlen csatangolás után érkezett meg a fővárosba, s ugyanolyan helyzetben volt, mint amikor elindult. Munka és pénz és hajlék nélküli lett volna az akkori státusza. Legelőször hajléktalan szállót keresett, ahol meghúzhatta magát éjszakára. Ez volt a legfontosabb, hogy legyen hol aludnia, hisz az ötévnyi vándorlás alatt átélt már minden évszakot az utcán. Megtanulta, hogy a legfontosabb a hajlék. Második helyen a fontossági sorrendben a pénzkereseti lehetőség megtalálása volt, mivel tisztába volt vele, hogy ha nincs pénze, menthetetlenül elsüllyed, és soha nem találja meg a „normális” életbe visszavezető utat.

Szerencséjére, mindig voltak és lesznek olyan munkaadók, akik feketén dolgoztatják az embereket. Egy hajléktalannak (bejelentett lakcím nélkül) ez jelentheti az egyetlen esélyt a túlélésre. Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy tisztességesen (nem lopás, csalás, koldulás) pénzhez juthassanak. De válogatósnak lenni nem szabad.

Ő árupakolást vállalt (böhömnyi kamionokat pakolt le és fel), ami fizikailag nagyon megerőltető, de legalább jól fizetett, így volt mit ennie. Este kimerülten, de mégis boldogabban ment vissza a hajléktalanszállóra, hisz tudta, hogy minden egyes ledolgozott nappal közelebb kerül a „normális” élethez. Éjszakánként egy X. kerületi hajléktalan szállón húzta meg magát, harminc másik sorstársával egy szobában. Nem volt valami „szép hely”, de lehetőséget adott pihenésre, tisztálkodásra, s egy fajta biztonságot, kellemes érzést nyújtott, hisz akkoriban ez volt az „otthona”.

Mosolyogva mesélt a szállóról, az ott lakó emberekről (akik esténként egymást ellenőrizték, s küldték el tisztálkodni), de én biztos voltam benne, hogy az ottani körülmények kevés okot szolgáltatnak a mosolyra. Elmesélte, hogy „odabent” (a szállón) szigorú szabályok uralkodtak, ami a bent tartózkodást (este 6-tól, reggel 8-ig), a tisztálkodást, dohányzást vagy alkohol fogyasztását illeti.

A szállón eltöltött idő alatt sikerült pénzt félretennie. Elmondása szerint ebben fontos szerepet játszott, hogy káros szenvedélyektől mentes életet élt. Mai napig nem dohányzik, nem fogyaszt alkoholt.

Kitartásának és akarateréjének hamarosan meg lett a gyümölcse, ugyanis rövid időn belül szobát, majd lakást bérelt. Élete visszatért a normális kerékvágásban. Ma már stabil, bejelentett munkahelye van, és boldog párkapcsolatban él.

Igaz, még mindig albérletben, de hamarosan meg lesz a saját lakása.

Kérdésekre, hogy mit mondana el azoknak az embereknek, akik ugyanolyan nehéz helyzetben élnek, mint ő régebben: megkeményedtek az arcvonásai, és furcsán csillogott a szeme. Két szót mondott csupán, de ebben benne van a túlélés magva. AKARAT és KITARTÁS.

Szerinte, ha egy ember ezzel a két tulajdonsággal rendelkezik, bármilyen szorult helyzetből megtalálja a kiutat. Napról napra akarni kell a változást, a jobb életet, s történjen bármi, nem szabad feladni. Ha akarunk, és teszünk is érte, hogy elérjük céljainkat, minden rendben lesz, hiszen: „csak akarni kell és minden sikerül, csak akarni kell, és hinni rendületlenül”.

Önmaga elmondása szerint sem rosszabb, sem jobb nem lett az elmúlt öt év alatt. De türelmesebb, toleránsabb és sokkal tapasztaltabb lett.

Mikor beszélgetünk, vagy amikor néha a „vándorlásról” mesél nekem, gondolatban mélyen tisztelgek a kitartása, az emberi akarat előtt. Bár soha nem kap majd kitüntetést, semmilyen díjat sem mégis számomra ő a hétköznapi egyik hőse, s mintaként állhatna sok utcán, aluljárókban tengődő, dolgozni nem akaró embernek.

Minden alagút végén ott a fény, csak látni kell, és merni elbotorkálni odáig a vaksötétben.

Hajlék nélkül Erna története

Álszent lennék, ha azt mondanám, hogy szeretem a hajléktalanokat. Én is a kezükbe nyomom az aprópénzt, mert úgy illik, és igyekszem nem a szemükbe nézve gyorsan elhagyni őket.

Zavar az ápolatlanságuk, az italtól tompa tekintetük elborzaszt, és félek szembesülni a gondolattal, hogy bizony én is kerülhetek ilyen helyzetbe.

A szokatlan, késő téli verőfény csalt az utcára, jól esett ücsörögni a közeli téren, süttetni az arcomat, és a közelgő utazáson gondolkodni.

Észre se vettem, mikor ült mellém egy idős nő. Egyszer csak ott volt, botját fáradt sóhajtással támasztotta a karfához, és meglepően okos szemével végigmért. Gyanakodva szaglászta a levegőt, de nem éreztem semmiféle rossz szagot. Ha a ruhája nem árulkodott volna, és nem látnám naponta újságot árulni, akkor nem is feltételeztem volna róla, hogy hajléktalan.

A beszélgetést én kezdtem: az időjárásról, az elmaradt télről váltottunk félmondatokat hosszú szünetekkel, végül felbátorodva a derűs válaszoktól megkérdeztem tőle, hogyan került ilyen helyzetbe.

Könnyedén beszélt, valahova a semmibe révedt, mesélt, mesélt, és én nem szóltam közbe. Szavai nyomán megelevenedett előttem a derűs művészotthon, a gyerekricsaj, a festékek illatát is érezni véltem, és ő csak mondta csendben, szomorún visszamerengve.

Erna 60 éves és egy boldog életet mondhat magáénak. Ügyes kezű, szépérzéssel megáldott gyerek volt, iparművész lett belőle. Bohém életet élt egy oltalmazó férj mellett. Semmi másra nem volt gondja, mint a rajzaira, a papírra vetett gyönyörűsége, és a bő gyermekáldásra. Születtek a gyerekek sorban, és jöttek a sikerek is. Egyre elismertebb művész lett, olyan cégek tartottak igényt a munkáira, mint a Hollóházi Porcelángyár, vagy egy közismert osztrák manufaktúra.

Mesevilágban élt, nem érdekelte a külvilág, a rendszerváltást észre se vette. Csak akkor szembesült saját gyengeségével, amikor a társa elment mellőle, örökre. A gyerekek már nagyok voltak, és az asszony egyszer azt vette észre, hogy egyedül maradt.

Művészlélek - bohó vágyak, gondolatok, rossz döntések következtek, és gyűltek a kifizetetlen számlák, de csak nevetett rajtuk. Hamis volt már a kacagás, az ital csalta ki belőle ugyanis, a magányos, riadt lélekhez oly könnyen elszegődő hamis barát.

És jött az agyvérzés! A kórházból bicegve lépett ki, bal kezével sután tapogatózva, a jobb keze bénán csüngött alá.

Nem volt többé munka, nem volt több pénz, a nyomorúságos járandóság semmire nem volt elég, és a nyomorék asszony végül megadta magát. A hatalmas lakást az adósságainak átvállalásáért cserébe eladta egy vállalkozónak.

A gyerekeinél lakott egy ideig, de azok sorban ajtót mutattak neki. Hajléktalanszállóra került, párna lelt, de tavaly télen új betegségek támadták meg. Az ítélet gyors volt. Mivel ápolásra szorult, a kórházból már nem mehetett vissza a szállóra, egy rosszhírű vidéki otthonba utalták be. Erna azonban nem élt a lehetőséggel, a Boráros téri aluljáróban él többedmagával. Összetartó társaság, néha még főznek is és megosztanak egymással mindent.

Erna tisztában van azzal, hogy ő irányította ostobán az életét. Nem elégedetlen, nem háborog, csak él napról napra. Az alkoholt meggyűlölte.

A kérdésre, hogy mi hiányzik neki a régi életéből, meglepő választ ad. A benne rekedt szépség, a meg nem rajzolt álmok fájnak a legjobban.

Lassan beborult, és sietnem kellett. A salátabárból ezután egy adag étellel többet hozok majd el. Többet én sem tehetek.

Markos Klára - AHALAN

Mi jó a hajléktalanságban?

Azt hihetné bárki, humorizálás következik... pedig komolyan gondolom.

Az első szembetűnő érték a Szabadság.
Kevés dologért kell felelősséget vállalni.

Minden, amiről csak elmondhatjuk, hogy a miénk, valamiféle felelősségvállalást, kööttséget hordoz. Minél több tárggyal rendelkezünk, annál több dologról kell gondoskodnunk. Meg kell óvunk az időjárástól, a piszkolódástól, helyet kell találnunk számunkra, az elhasználódásukat is késleltetnünk kell, időnként karban kell tartanunk, fel kell újítanunk azokat, végül megfelelő módon meg kell szabadulnunk kiszolgált tárgyainktól.

Bölcsesség.

Aki csak annyi tárggyal rendelkezik, amennyit gyalog magával tud vinni, különbséget tud tenni az igazán szükséges, és a felesleges, elfelejtendő tárgyak között. Bölcsebbé teszi a szűkösség.

Függetlenség.

Tisztelem a hajléktalanokat. A maguk módján kivonulnak abból a világból, ahol a valódi és az valódinak láttatott hamis, az érték és az értékesnek kikiáltott silány összekeveredett. Nem vesznek részt a mókuserék taposásában... igaz, valójában a rendszerből teljesen kiszállni senki sem képes.

Természetközelség.

Kicsit irigylem a hajléktalanokat. Megáznak és fáznak, de Isten napja süt rájuk, s nem neonfények villódzása. Igazi szél simogatja arcukat, s nem ventilátor huzata fájdtja fejüket.

Istenközelség.

Talán mindannyiunk közül egy hajléktalannak van legjobban szüksége rá, hogy hinni tudjon benne, hogy Isten gondoskodik mindennapi kenyeréről. Akár átkozza sorsáért, akár imádkozik hozzá sorsa jobbrafordulásáért, közvetlenül tapasztalja meg kiszolgáltatottságát valamilyen rajta kívül álló erőnek, mindaddig, amíg csak el nem kezdi elfogadni, felvállalni a felelősséget élete menetének megváltoztatásáért.

Bogár Zsuzsanna

A hajléktalanság másik arca

Mitől dühít fel?

Egyszerűen rühellem, ha hülyének néznek. Jó állampolgár módjára bevallom, megfizetem, kifizetem, lerovom, szolidaritás, részvét, egyetemes felelősség. Beosztom a maradékot, rendszeresen eltolom a szükségessé váló beszerezni valót, „majd... most nem” – mondom a gyerekeknek.

Odaadom a százast a lámpánál a kéregetőnek, mankóval billeg az autók között.

Máskor is látom ugyanott, többször is adok.

Egyik nap később érkezem... épp jókor, hogy lássam, a palacsintázó udvarában lévő mercihez biceg, beül, s kihajt a kapun.

Lejárt a műszak.

Tényleg nem tudom, miért épp ez dühít fel. Apró csaló.

Talán csak azért, mert a nagyoknak nem önszántamból adtam.

Bogár Zsuzsanna

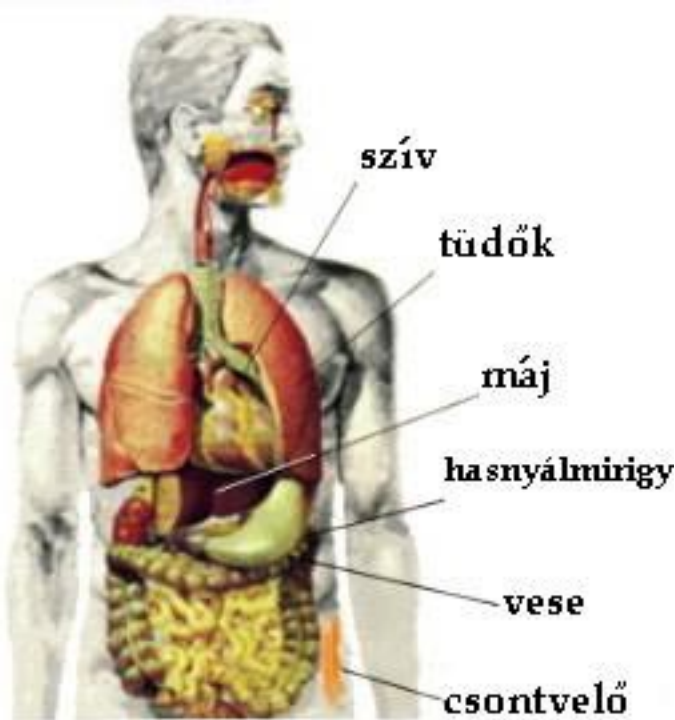

Állj meg ember! Kereskedés velünk

Minden ideológia, eszmegyilkolással kezdődik, vagy végződik. Ez alól nem menekülhetnek a reformáció szócsövei vagy a francia felvilágosult enciklopédisták sem. E folytonos ördögi kör a történelemben ismétlődni látszik, állandó jelleggel. Azonban van olyan, hogy egyéni felelősség, kollektív lelkiismeret.

Évtizedünk a globális felmelegedés büntudatában fog élni, ez már majdnem biztos. A gyarak nem fognak leállni, Kína nem vonul ki Tibetből, és továbbra is minden napra jut egy bomba a közel-keletnek. A tudatos ember lelkiismeretét százfelé szagattja, hogy mások helyett is büntudatot mutasson, ha már a gyónás elmard.

Vannak filantróp, közömbös vagy mizantróp emberi lények. Ez utóbbiból nagyon sok van. Aberrált fajok sokasága népesíti be a földgömböt, akik csupán öt százalék híján lettek majomból emberek. Szóval nem csak a hatalom, a civilizáltság baljós természetét kell analizálni, kritikával illetni (ne feledjük azt sem, hogy mi alkottuk, alkotjuk), hanem az emberek egyéni intézményeit, cselekedeteit.

Két megdöbbentő, morbid eset

Január végén ismét megtelt a Sousse-ból Líbiába induló luazs utasokkal. Hosszú, és fárasztónak ígérkező út előtt álltak. Akár 10-12 órába is telhet, míg a határhoz érnek. Az utasok között volt egy asszony, aki pokrócba tekert csecsemőt tartott a karjaiban. A sofőrnek feltűnt, hogy több órája úton vannak, de a baba még egyszer sem sírt fel. Soha sem volt éhes, vagy nyűgös. Érezte, hogy itt valami nagyon nincs rendben. Amint megérkeztek az első pihenő állomásra felhívta a rendőrséget. Azok nem sokkal a jelentés után meg is érkeztek.

A csecsemőt elvették az asszonytól, majd miután kicsomagolták látták, hogy egy eltűnt és meggyilkolt csecsemőről van szó. Hasát felvágták. Belső szerveit eltávolították és helyébe nagyadag kábítószer tartalmazó zacskót helyeztek.

Tunéziában újból felütötte a fejét az emberi szervekkel való kereskedelem. A bűnelkövetők szintén rendszerint líbiai állampolgárságúak. Személygépkocsikkba betuszkolnak fiatalokat, majd miután megszerezték kívánt szerveiket, kidobják őket valahol.

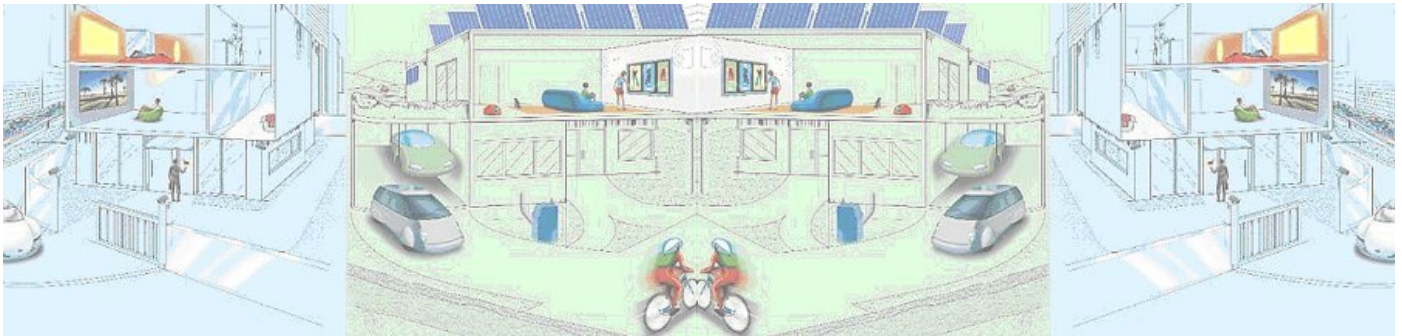
Egy magyar édesanya mellől is próbáltak ellopni egy gyermeket, az eset végül szerencsésen végződött. A helyszín Szombathely, február eleje. A „Teszkóban” vásárló édesanya egy pillanatra figyelmen kívül hagyta gyermekét, az alkalmat kihasználva egy nő elrabolta. Az anya azonnal segítséget kért az üzemeltetőktől, segítségük életet mentet. Az áruházat azonnal lezárták, a rendőrség hamarosan megjelent. Az épületet átkutatva a WC-ben találtak rá az addigra leborotvált fejű és

átöltötött gyermekre és az elkövetőre. További információt nem lehet tudni. Feltételezések szerint, a gyermek szervkereskedelem áldozata lett volna. Szomorú és megdöbbentő. Szóval figyeljünk egymásra, mert mint az elején említettem, fontos az egyéni felelősség.

Toldi Miklós

Luazs: fehérszínű, oldalán piros csíkkal jelölt gépkocsi, mely hosszú távon helyettesíti a vonatot. Igen közkedvelt tömegközlekedési eszköz (Tunéziában), mivel olcsóbb és gyorsabb, mint a vonat.

Ha úgy gondolsz, bármivel tudnád segíteni kis csapatunk munkáját, kérlek, küldj egy levelet, amiben megírod, mi lenne az! Cím: sablikh@gmail.com

A jövő lakástrendjei

- egy prognózisgyártó német cég előrejelzése alapján -

Egy hamburgi trendkutató intézet 2000-ben megjelent tanulmányában a jövő lakástípusaira vonatkozóan a következő prognózist állította fel:

Az intézet szerint a jövő embere úgynevezett „siettetett” és „lassított” lakásfajtákban fog élni.

A siettetett lakástípusok között lesznek intelligens, nomád, hallucinogén és egyutas házak.

Az intelligens házak microchip-es irányítással rendelkeznek, a rendszer jelzi, hogy milyen élelmiszereket szükséges pótolni a hűtőszekrényben és tárolja a ház lakóinak minden adatát, az aktuális vérnyomásszintet is beleértve.

A nomád háztípusban földrészek között ingázó személyek fognak lakni, akik a mobil otthon nyújtotta előnyöket maximálisan kihasználják. Variálható helységek, kerekeken guruló, összehajtogatható falak jellemzik a jövő otthonainak ezt a fajtáját.

A hallucinogén ház mint egy három dimenziós drog, az ember minden érzékszervét megérinti. Hanghatások, illatok illetve csak a virtuális valóságban létező falra vetített asztalok és padok jelennek meg benne.

Az egyutas házban az aktuális divat változásával a stílus, színek és berendezés időről időre megváltozik.

A lassított lakástípusok között az ökotech házat, az Ikea típusú házat, a Disney házat és a zen kultúra házát említi meg a tanulmány.

Oppe Judit

Az ökotech házban a technika legújabb vívmányai játszanak fontos szerepet, fontosak a környezetbarát megoldások, a környezetvédelem. Fontos szerep jut az újrafelhasználható anyagok használatának.

Az Ikea típusú ház a család növekedésével együtt növekszik. Alacsony technikai szint jellemzi, előre gyártott bútorokkal, jellemzően csekély minőségi igényekkel.

A Disney ház lakóira jellemző lesz a lovak és ún. „enterprise lovak” szeretete. Ők főleg lakóparkokban élnek majd, lakásonként a tulajdonos ízlése szerint berendezve.

A zen kultúra kedvelői otthonukban is az értelmet és a lelki egyensúlyt keresik, egy olyan környezetet, ahol meg tudnak szabadulni a szervezetükben felhalmozódott felesleges ballasztanyagoktól.

A tanulmány említi még olyan lakásbelsőket menedzserek számára, ahol különböző trükkökkel és effektekkel egy olyan illúzió hozható létre, ami a megfáradt üzletembereket idegen tájakra és kultúrákba repíti, a hét bármely napján.

A tanulmány nem tér ki arra, hogy ezek a lakástípusok pontosan mikor és hol jelennek majd meg. A prognózis megjelenése óta hét év telt el, ami nem túl hosszú periódust jelent egy jövőkutató számára. Az intelligens és ökotech házak építése már a tanulmány megjelenése előtt elkezdődött, a keleti kultúra elemeivel berendezett lakások és házak mostanában egyre divatosabbak. De hogy a nomád, hallucinogén és az illúziókeltésre is alkalmas háztípusokkal pontosan mikor és hol fogunk először találkozni, az most még maradjon a jövő titka.

Az utolsó

*Az utolsó állomás jön.
Az utolsó ajtónyitás.
Utoljára szól a rádió:
Végállomás.*

1994
Tóth András

Egyszer volt, hol nem volt...

Mikor majd öreg leszek, s az első unokám elég komoly lesz, hogy életem egy régmúlt meséjét értse, egy történetet fogok neki mesélni ifjú koromból. Egy történetet arról a napról, amikor hajléktalan voltam.

Fiatal újságíró voltam még. Akkoriban tervezték, hogy újra építik a Kőbánya-Kispesti metróállomást, mert régi volt, koszos és bűdös. Mivel ez volt a XIX. kerület egyik legforgalmasabb pontja, nemzetközi repülőterünkre is innen lehetett eljutni, vagyis külföldi emberek sokasága is használta ezt a közlekedési csomópontot, mindenki egyetértett abban, hogy rendezni kell a körülményeket. Az önkormányzat mindent megtett, hogy szűkös keretéből megoldja a felújítást. A nagybefektetőkhez fordult, hogy áldozjanak a térre egy óriás szórakoztató és bevásárló komplexumot. A környék lakói felháborodtak, mert a zöldkörnyezetük csökkenését, a zaj szintjének a növekedését látták ebben. Az önkormányzat fórumokat, meghallgatásokat tartott, s mindenhol azt hangoztatta, hogy tisztaságot és rendet fog teremteni.

Tisztaság és rend. Azon a metróállomáson, és környékén, akkoriban emberek éltek. Olyanok, akik kéregetésből, alamizsnából, lopásból szerezték a napi inni- és ennivalóra a pénzüket. Senki nem szeretett rajtuk keresztül járni reggelente munkába, s fáradtan haza, este. Hiába olvastam után, egy kérdésemre nem adtak választ: Hogyan? Kíváncsi voltam, hogy az önkormányzat szociális felelőse, az alpolgármester, milyen megoldást gondolt ki arra, hogyan távolítsák el az évek óta ott élő embereket, a rendezett környezetet megteremtése érdekében. Szerencsét próbáltam hát, és megkerestem az illetékest. Rövid beszélgetésünk során nem kaptam megnyugtató választ: „Majd elmennek maguktól!”, ha az építkezés megkezdődik. Mivel az illetékes érezte, nem a leghelyesebb választ adta, ezért három – a kerületben munkálkodó – hajléktalannal foglalkozó szervezet elérhetőségét adta meg. Kérdeztem őket.

Végig járva a szervezeteket morzsákon marakodó alapítványokkal találkoztam, az összefogás, a szolidaritás, a közös cél és együttműködés helyett. Megoldást senki nem tudott mondani.

Egyedül a Misszió Alapítvány volt, aki meggyőzött, tudnak segíteni az utcán élőknek, tudnak nekik reményt és lehetőséget adni. Erdőben lévő hajléktalan városról, karácsonyi disznóvágásról, és sikeresen a társadalomba visszailleszkedő emberekről meséltek. S mondtak még valamit. Arról beszéltek, hogy a Gyáli utcai hajléktalan ellátóban, ahol az igazolások készülnek a fertőző betegségek nem létéről – ilyen igazolás kell, hogy egy hajléktalan szállóra bejelentkezzen valaki – vizsgálat nélkül adják ki ezeket a papírokat. Ezzel a befogadó állomást veszélyeztetik, hiszen a beteg ember megfertőzheti a többi lakót. Jó újságíróként ellenőrizni akartam az információt, s ezért egy nap úgy határoztam, saját szemmel nézem meg az állapotokat.

Már napok óta nem borotválkoztam, a hajam is elég csatakos volt. Legszakadtabb öltözékem vettem elő a szekrény aljáról, és egy jó adag ecetes bort ittam meg, hogy a felületes megfigyelőt megtévesszem álruhámmal. Pénz, telefon, iratok nélkül indultam el, hogy szerepemet minél könnyebben átéljem.

Az utam könnyű volt, egészen a metróállomásig, ahol szigorú, de barátságos ellenőrökbe botlottam. Jegy nélkül nem akartak felengedni. Ezért kéregetni kezdtem. Nagyon megálló, kiszolgáltatott helyzet volt. Ha nem ittam volna bort, nem tudtam volna csinálni. Szerencsémre az ötödik próbálkozásomra egy idős nő szóba elegyedett velem:

- Bezzeg én 40 évet dolgoztam le!
- Én is dolgoznék. De ehhez bejelentett lakcím kell. Ehhez egy szállóra kell bejelentkezni. Ehhez egy igazolás kell arról, nem vagyok fertőző. Ehhez egy jegy kell, mert el kell mennem a Népligetig.

A nő ekkor benyúlt a tárcájába, és egy kétszázast adott. Nagyon megköszöntem. A pénzből vonaljegyvet vettem, így felengedtek a metróra, s eljutottam az állomásra.

A Gyáli úti bejárat előtt megtorpantam. Az udvarban több hajléktalan állt. Vártak a sorukra, beszélgettek. Határoznom kellett, belevágok-e komolyan a játékba, és megnézem saját szememmel, amit látni akartam, vagy a cél előtt megfordulok. De egy mese soha nem érhet véget mielőtt, célba érünk. Közéjük léptem hát.

- Helló – motyogtam – hogy lehet ide bejutni?
- Kell valami papír, amivel igazolod magad.
- Nincs semmim.
- Hajléktalan igazolványod sincs?
- Nincs.
- Honnan jöttél? A Holdról? – nevettek.

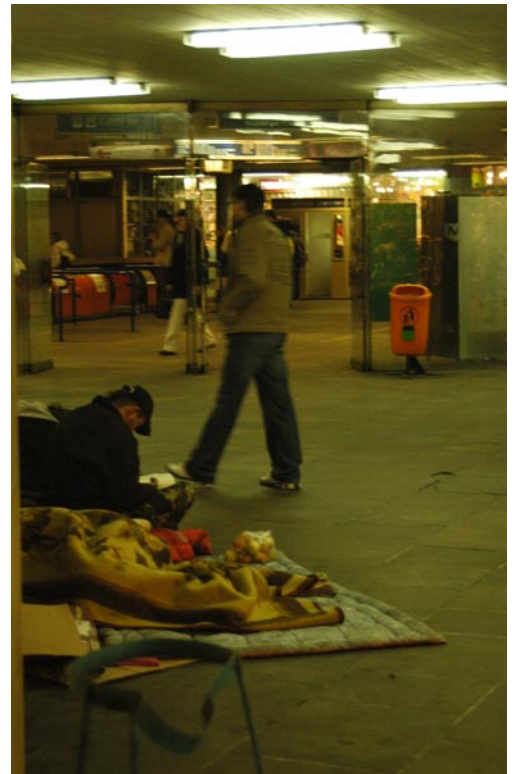
Egy 30 év körüli ember közelebb jött hozzám.

- Voltál már a Práterban? Ott állítják ki az igazolványt. Be kell szerezned, mert ez mindenhez kell, bármit akarsz csinálni.
- Nem voltam.
- Jó, akkor megvárlak. Utána úgyis odamegyek, akkor megmutatom, hol van.

Nem tehettem meg, hogy az első embernek, aki segíteni akar, nemet mondok.

Hármasával szólították a várakozókat. Mikor bent voltunk, mindenkinek fel kellett húznia a pulóverét, így ellenőrizték a bőrünk állapotát. Szelemlyünket igazoló papírt kértek. Nálam semmi nem volt.

- Így nem adhatok magának igazolást. Semmilye nincs?
- Nincs.

Aztán megkérdezte a nevem, a születési évszámom, és hogy melyik szállóra szeretnék menni. S végül kezembe adta az igazolást.

- Fürdeni nem akar? - kérdezték mindannyiunktól. S az egyik már ment is.

Íme utána jártam. Valóban, szinte semmi vizsgálatot adtak egy fertőtlenítési igazolást egy nem létező embernek. De nem trehányság vagy felelőtlenség tetette ezt velük. Segíteni akartak. Tovább lendíteni. Ha ott elakadok, többé nem megyek vissza. Se a fürdőbe, se a szállásra, se sehová. Elvesztem volna.

Mielőtt kiléptem az ajtón, reménykedtem, hogy kísérom nem várt meg mégsem. Tévedtem.

A kapun kísétálva egy kispolszkiiba ültünk be.

- Ha megérkezünk, senkinek ne mondd, hogy kocsival jöttünk – szólt hozzám mosolyogva.

Rövid kitérő után a Népligetbe értünk vissza, ahol egy ismerősével kellett találkoznia.

- Pénzt ad – mondta.

A várakozás hosszú percei alatt beszélgetni kezdtünk. Nehezen akarta elmesélni, kire várunk, és miért ad segítömnek pénzt. De a történet lassan kerekedni kezdett.

- Tudod, hogy mi megy itt a Ligetben – megráztam a fejem. - Mindenki tudja, mi folyik a Népligetben – mosolygott sejtelmesen.

Tudod, ekkor egy barátom története jutott eszembe. Egyszer iskola helyett a Népliget egyik padján lógatta lábát. Egy férfi ült le mellé.

S beszélni kezdett hozzá. Rövid szóváltás után barátom számára világos lett, kikezdték vele. Mert a Népliget ilyen hely.

Rossz érzés kezdett rám törni. Segítöm csak mesélt:

- ...vagy ott van például az olasz. Centinként fizet egy ezrest. Ha mást is bevállal a srác, akkor duplázza az összeget. Egyszer volt egy 16 éves srác, akit kinézett. Megszereztem neki. A srácnak 23 centis farka volt. Aznap délután ötvenezer forintot keresett!

- Remélem, nekem erre soha nem lesz szükségem – motyogtam, hogy próbálkozását elhárítsam.

- De most mi van abban? Odateszed magad, tíz perc alatt végeznek. És még élvezik is, amit csinálnak! Szerinted nem ér ez meg tízezer forintot? Megvan a hétvégi bulira a pénzed!

Felnőtt férfiak akkoriban azért jártak a Népligetbe, hogy fiúkat elégítsenek ki a szájukkal.

- Nem értem hol van – már másfél órája vártunk – hétvége után mindig ki vannak éhezve. Két napig folyamatosan a családjukkal... teljesen kihéznak.

Mi egy rendőrrre vártunk. Nem azokra, akik hivatalos autóval járnak. Ők kétszer mentek el mellettünk, amíg vártunk valakire, akinek jól jöttem volna. Talán hat kört csináltunk az autóval, amikor Isten lekacsintott rám, kifogyott a benzin. Kiszálltam, elköszöntem.

De a „barátom” szeretett volna elkísérni. Szerencsére egyikünknek sem volt pénze metróra, s az ellenőrök mindkét irányban óvón vigyáztak, hogy a bliccelők kint maradjanak.

- Kérek az emberektől! – szóltam.

- Jó. Kérjél nekem is!

- Azt lesheted! – gondoltam magamban, és pánikszerűen kéregetni kezdtem.

A félelemtől a negatív energiák csak úgy sugároztak belőlem. Az emberek nem álltak meg, szavam nem hallgatták, elnéztek mellettem. Egyre jobban eluralkodott rajtam a rémület. Egy fiatal, szerelmes párt szemeltem ki. Odaálltam eléjük, hogy a színtiszta igazságot elmondjam a délutánomról, hogy olyan történetet halljanak, amelyet még soha senki, hogy kiségiítsenek abból, amibe felelőtlenségemből kerültem.

- Bocs, épp kaját veszünk mi is – mondta a fiú, mielőtt egy szót is szólhattam volna.

Félelmemben felszaladtam az aluljáró egyik lépcsőjén, hátha ott találok a szerencsémre. Ahogy a benzingőzös népligeti levegőt a tüdőmbe szippantottam, egy ötletem támadt. Egy régi mondás jutott az eszembe. Úgy láttam, ideje, hogy átéljem a megfutamodás örömet. Két metrómegállót szaladtam az Üllői úton, míg végre megálltam. Egy ember jött velem szemben, megkérdeztem tőle, mennyi az idő. Emlékszem, rám nézett. Egy pillanatig zavart láttam a szemében, majd az órájára nézett.

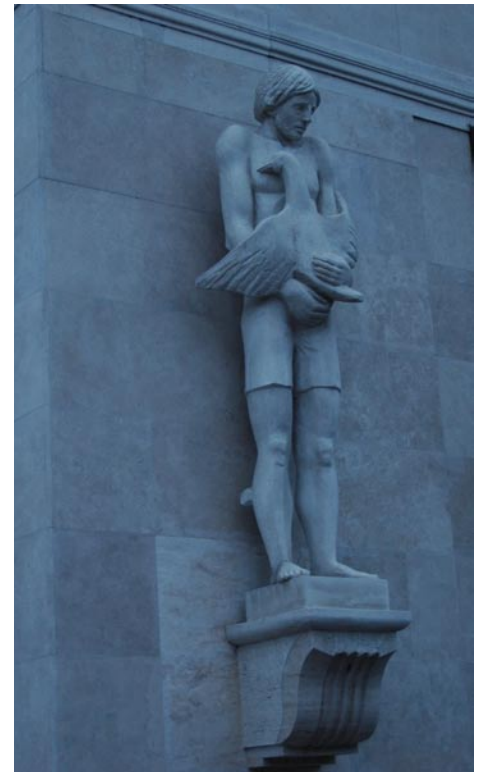
- Tizenöt óra – mondta emberi hangon.

- Visszatértem – gondoltam. Nevetni kezdtem.

Felszabadultam. Éltem.

S ha egy mese végére kell tanulság, akkor legyen az én történetem végén is: Szégyen a futás, de hasznos!

Sablik Henrik

A környezet tudatosságról – akadályok a természeti körforgás útjában

„Minden hatás vele egyenlő nagyságú ellenhatással jár.”
(Sir Isaac Newton)

A természet élete gyönyörűsége körforgás, szüntelen megújulás, egy végtelen, önmagába visszatérő, visszacsatoló folyamat, ami zavartalan működést mutat, amennyiben nem jelenik meg a folyamatban akadályozó tényező, ami az eredeti működéstől (összhang, harmonikus működés) való eltérésre kényszeríti a természetet, ezzel betegségeket és pusztulást hozva. A betegség pedig nem más, mint eltérés az eredeti, természettel harmonizáló életmódtól. A pusztulás nem más, mint ennek fel nem ismerése, belátás hiánya, a lehetőségesség forrásának elzárása.

A környezetszennyezés megjelenése is egyetlen létező tényezőre, az emberre vezethető vissza, mint alap okra. Mégpedig a problémás emberre, és ebbe a tág kategóriába a gyerekek, fiatalok, felnőttek, idősek is beletartoznak, tehát a társadalom oroszlánrésze besorolható ide.

E területen is feltűnik a hiány. Annak a felismerésnek a hiánya, miszerint az ember a Földdel, a természettel együtt érte el mai fejlettségi fokát, és ezért a természet törvényei

az életének minden területét mélyen meghatározó alapelvek, amelyeknek figyelmen kívül hagyása, nem tisztelete mélyreható, szétrendező, destruktív folyamatok megindulását eredményezi. Az ember és a környezet folyamatos kölcsönhatásban van egymással, nem tud kiszakadni belőle, és nem igazhatja le, mert ez olyan lenne, mintha gyermek az anyját ölné meg, de mivel az anya gondoskodása a gyermek energiáinak tiszta forrása, ezzel a tétellel önmagát ítélné rövid úton pusztulásra.

A szennyezés az ember belső világában (a lelki-gondolati síkon) indult meg először, majd aztán jelent meg a külső világban a megtestesülés, a környezetszennyezés formájában.

Műanyagok egyre elterjedtebb használata is gondokat okoz, mivel ezek nem vesznek részt a természetes körforgásában, nem bomlanak le, és így nem válhatnak az új élet táplálékává. Felhalmozódnak és mérgezik a levegőt, vizet, földet.

Az emberiség legfőbb feladata, hogy harmonikus kapcsolatot alakítson ki, és ápoljon a természettel, ahogyan azt az ősi népek tették, minden ajándékért hálát adva, mélyszégyen tisztelettel (TISZTELET – tiszta lét).

A feladatunk, hogy „ami rajtunk múlik”, abban mindenütt kamatoztassuk tehetségünket és kreativitásunkat egy tisztább élet reményében.

„Tevékeny agyunk képességei csodálatosak és határtalanok.”
(R.W.Emerson)

„Vegyél részt a folyamatban! Tárj fel minden választási lehetőséget!”
(Chérie Carter-Scott, Ph.D.)

Reich Károly

Egy rossz álmom

Ülök az ágyon, és arról álmodok,
Milyen lesz a holnap, a holnapután.

Ülök az ágyon, és arra gondolok,
Élek-e holnap vagy holnapután.

1994
Tóth András

Itt valami olaj van!

Körül néztem és egyértelműen eldöntöttem: itt valami nincs rendben.

Körül néztem az utcán, a városban, az országban majd a többi országban is; végül a világot szemléltem. Egyértelmű, itt valami nincs rendben, bár az is lehet, hogy a fejemben nincs rendben valami; vagy épp senkijében? Nem vagyok sem az első, sem az utolsó ki körültekintett e zavaros világban, és azt hiszem, nem vagyok az első, akinek feltűnt, hogy valami nem stimmel, s meg is jegyezték már ezt páran előttem.

Nem változott azonban semmi: ugyanúgy önfeledt mámorban ássuk tovább a sírunkat.

Amíg mindenkit a pénz motivál ez nem is fog változni, márpedig a kapitalizmus erre épül.

Romboljuk a világunkat miközben egyesek annyira meggazdagszanak, hogy azt sem tudják mit kezdenek a pénzüikkel, s eközben másokat a porba tipornak. Dollár-milliárdokat költenek fegyverkezésre, míg a szegénység óriási méreteket ölt. Rengetegen éheznek, miközben a nagyhatalmak a világ többszörös kipusztítására elegendő pusztító eszközöket halmoztak fel - ez ugye a drága egyensúlyi állapot a kölcsönös bizonytalanság elvén.

A tény, hogy az emberiség jelenlegi termelőkapacitása jócskán meghaladja a kihasznált mennyiséget, elgondolkodtatásra készíti az embert, hogy akkor ugyan mégis hogyan engedhetjük meg ezt a hatalmas egyenlőtlenséget. Persze nem lehet mindenki egyformán gazdag, vagy egyformán szegény, egyenlőtlenségekre szükség van, viszont a jelenlegi helyzet indokolatlan. Nézzünk meg egy olaj sejtet, aki a 100 szobás házában még nem is járt minden szobájában és a 200 luxusautója közül is akad, amiben talán csak egyszer ült, aztán nézzük meg a magyar munkásembert, aki 300 Ft-ért tankol benzint az ócska Ladájába, amire egyre több adó tornyosul.

Rengeteg az elpazarolt erőforrás és rengeteg a rászoruló, valamint egyre nő a környezetszennyezés, aminek egyre inkább érezzük a hatását. Mindez azért, hogy egyesek luxuscikkkel halmozzák körbe magukat? Mégér ennyit a bolygó jövőjének kockára tétele?

Elgondolkodtató, hogy már szinte minden technika adott, amivel a környezetszennyező erőforrásokat akár végleg kivonhatnánk. Kinek az érdeke, hogy ez, amíg a kőolaj kítart, ne valósuljon meg? Azt hiszem, mindenki sejtí a válaszokat.

Ámann Richárd

orders.anglican.org

Az egyenlet

Kár a panaszszóért.

Itt kegyetlenül pontos minden eredmény.

Megismerhető az ismeretlen,
s a művelet végén csak az jön ki,
amit időközben behelyettesítettél.

Téged mutat, engem mutat,
neked rólad, nekem rólam mesél.

Az ostobák siránkoznak csak,
hogy „nem igazság”,
és nem ezt érdemelték.

Mindig azt kapsz, amit adtál,
erre nincsen mentség.

Reich Károly
2007. 01. 11. - Dunaújváros

**Ez itt az Ön – általunk
készített – ingyenes hir-
detésének a helye!**

**Kontakt:
sablikh@gmail.com**

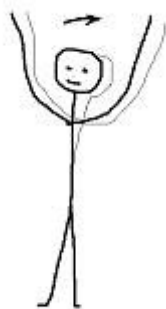
Egy perc egyedül

Felfrissülés egy percben

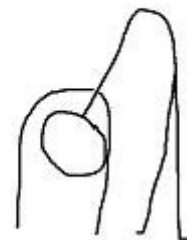
Mit tehetünk amikor napközben akad egy percünk önmagunkra?

Tegyük össze magunk előtt szemmagasságban a mutató ujjaink hegyét, mintha egymásra mutatnának. Nézzük felváltva az ujjainkat, és azt, amit mögötte látunk. Amikor távolra nézünk, figyeljük meg a virsliformát ujjaink között. Ezzel a gyakorlattal agyunk két féltekéjének egybehangolását segítjük.

Álljunk fel, nyújtsuk magasba kezünket, mintha a napkorongot tartanánk, forduljunk is abba az irányba, amerre véljük vagy látjuk. Engedjük hátradőlni a felsőtestünket, ameddig kényel-

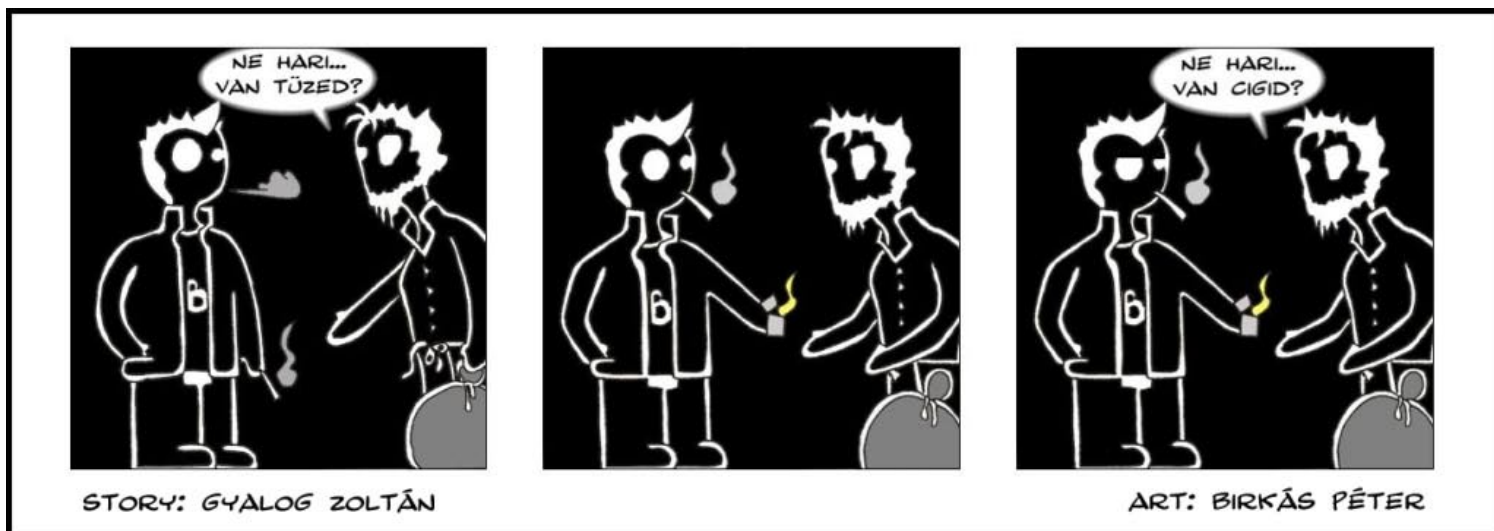
mes. Lassan hajoljunk előre. Engedjük a fejünket, karunkat lógni, lábunk maradjon nyújtva, figyeljük, ahogy izmaink a lábunk és a hátunk hátoldalán megnyúlnak. Közelítsük, vagy érintsük meg a talajt ujjhegyünkkel, vagy tenyerünkkel, amennyire nehézség nélkül tudjuk. Gerincünk lazítása stresszoldó hatású.

Bogár Zsuzsanna

Az elkövetkező két-három napban (péntekig -szombatig) éjszakai talajmenti fagyok lesznek. Nyugaton és a középső országrészben fordulhat elő még egy-két napig csapadék. Hétféig csökken a nappali felmelegedés, nem fogja elérni a tíz fokot, hajnalban ködképződés valószínű. Jövő héten egyre melegszik majd az idő, keddre-szerdára meghaladja majd a tíz fokot, újra tavaszi jellegűvé válik, fronthatásokra nem számíthatunk.

(amatőr időjósunktól)

**Ez itt az Ön – általunk készített – ingyenes
hirdetésének a helye!
Kontakt: sablikh@gmail.com**

Elkötők

Kellényi Kata
Külcsíny

Tóth András
Szerkesztő

Gubis Mariann
Fotók

Ámann Richárd
Angi Ursolya Beáta
Birkás Péter
Bogár Szuzsanna
Markos Ilára (Ahalan)
Oppe Judit
Orosz Lorbert
Reich Hároly
Toldi Miklós

Sablik Henrik
Főszerkesztő
20-35-37-250
sablikh@gmail.com

www.mentropia.hu

Kézzel készült.